

Optimisme

JORDI ALBERICH, economista

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 28.04.10

Fa pocs dies llegia dues notícies que, tot i ser molt diferents, convidaven totes dues a l'optimisme i indicaven que no hem desaprofitat els anys de bonança. D'una banda, la Cambra de Comerç Francesa a Barcelona informava que hi ha 200 empreses catalanes amb filials a França. De l'altra, la normalitat retornava a Vic després de l'enrenou provocat per les innovadores iniciatives del seu alcalde.

Aquest conjunt de 200 inversors el conformen empreses de sectors molt diversos, de la indústria tradicional, les noves tecnologies o els serveis avançats, cosa que reforça la importància d'aquesta dada. Es pot argumentar que aquest nombre encara no és suficient, però el que és rellevant és que el 2001 no arribava a 100 empreses i que la inversió avui és molt superior.

I sembla que la serenitat ha tornat a Vic després de les propostes fallides del seu alcalde de no empadronar o de denunciar els immigrants en situació irregular. Per a dolor d'alguns, que es felicitaven perquè ja era hora de la mà dura. I per a desorientació d'altres, que encara no entenem a què venia tot això. I, em sembla, per a alegria del partit xenòfob a qui s'ha fet una gratuïta campanya de promoció.

En pocs anys hem evolucionat de ser una economia que començava a exportar a implantar-nos de manera ja significativa en un país avançat com França. I hem passat d'una població de sis milions el 1995 a una de set i mig només 15 anys després, havent acollit un milió i mig

d'immigrants, un 25% de la població a l'inici d'aquest procés migratori. I malgrat els molts auguris que anunciaven el pitjor, i amb una taxa de desocupació que ja supera el 20%, la convivència és clarament la norma. En moments de profund desànim com els actuals, convé valorar aquests èxits. Perquè alguna cosa bona devem tenir. Entre altres coses, uns ciutadans sensats i uns polítics que, malgrat haver-se convertit en el blanc de totes les crítiques i mofes col·lectives, han estat sensibles a les necessitats dels ciutadans. I és que no són pocs els col·lectius que farien molt bé d'analitzar-se a si mateixos, en lloc de consolar-se en la crítica fàcil a la política.